

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXII. Quod malorum quae in enthronismo Lucii acciderunt, Sabinus quidem scriptor Macedonianus nullam mentionem fecit: Petrus vero in epistola sua meminit. Qui ad Damasum Romanum Episcopum fugiens ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Κεφ. κ^ο.

Οτι πολλῶν κακῶν φρομέτων εἰς τὸν λαϊκὸν ἐργονήμον, σαστοὶ μακεδονιῶν οὐτερὸς ἐμπορόντες· πίτροι δὲ τούτων οὐτηρόντες κακοὺς μεταπομάνειν τὸν βώμην ἀπισθάνειν εἰς τὴν αραιοῖς κακαῖς λάκκος πολλὰ κακά τοῖς ἐρήμῳ αὐλοῖς μοράζειν οὐτηρόντες.

ΟΙα μὴν εὐκακαὶ θῆται τῆς εἰσόδου λακκίσ γεγλύντο, οὐδέται καὶ τῷ ξεωθισμένῳ, ἔτες δικαστεῖοις, καὶ εἰλότοις δικαστεῖοις ἐπειδήθη, ὅπως τέ οἱ μηνὶς βασάνοις ποικιλαῖς ὑπεξιλόησαν, οἱ δὲ καὶ τὰς βασάνες ξεωθισμέναν, σαβίνῳ μηνὶ δὲ διὰ τὸν πεποίηται μηνὸν δρεπανίζων γὰρ τὸ ημέτου, κρύπτεται τῷ φίλῳν αδικηματίᾳ πέτρῃ δέτοι γράμματοινοίειοις, οἱ μὲν τὸν δὲ τῷ δεσμῷ φυγὴν ταῖς πανταχοῦ εὐκλησίαις διεπέμψατε, φωρετοῖς πατούσαλέσποντεις διότι μηνὶ εὐδιδρόσατης εἰρχήσεις ιχνάσας, περγάδαμαὶ τὸν Ἐπίσκοπον βώμην αἰνέδραμε. πάλιν δὲ οἱ δεκανοὶ οὐδὲν ιγνοῦται τούτους τούτους, τῷ καὶ τὸν διλέξανθρησαν εὐκλησίαιν ὅμως ἐμετάποντεν· διπολὺς δὲν μέσων χρόνῳ εἰργίνεται, καὶ βασιλεῖς εἰπέλθουσε τοσαγαμα, τῆς τε αἰδεξανθρείας καὶ πανταχοθεν τῆς αἰγύπτιας ἐλαύνεταις σὲν φρενεῖταις τὸ ὄμοστον ἐπειέταιτο καὶ διάρχων, σὺν πολλῷ πλήθει τραχιώντων διάκεν πανταχοθεν, διετέλευτε λέκκιον· ἔσκυλαν ἡ πεικαμταὶ ἐτάραξαν, καὶ δεινῶς κατεπολέμησαν ταῖς τῇ ἐρήμῳ μονασίνεταις ἐπελθοῖς γένοποι γυμνοῖς αἰνθράστοις, καὶ δὲ τῷ χειρὶ αὐτῶν ἐπιένεν τορές πληγὴν αἰρεμένοις, εἴτε εἰλεινῶς ξεπόρθησαν, οἷς εἰναλόγητοις κρίοσοντα ταῖς αὐλῶν πάθην γνόμον.

Κεφ. κ^η.

Κατέλογος τῶν εἰς τὴν ἐρήμῳ αὐλῶν μοναχῶν.

Eπειδὴ δὲ τῶν εἰς αἰγύπτια μοναστεῖον Επιμήλιον ἐποιοσάντες, εἰδέντες καλύπτειν αὐλῶν βραχία διεξελθεῖν τὰ εἰς αἰγύπτια αποκλίνεια, οἵτις μὴρ εἰς μακρῶν τῷ χρόνῳ ἀλάβε τὴν δέρχην· ἐπλατύνητο μήτοι καὶ θῆται μεῖζον τοσαγκόψειν διεδρός θεοφίλοις, οἱ ὄνομα τὸν αἰμιλέντον νέῳ ἀν ταρθῆσθαι τὸν γάμον οὐσι-

CAPUT XXII.

Quod malorum que in enthronismo Lucii accidierunt, Sabinus quidem scriptor Macedoniae nullam mentionem fecit: Petrus vero in epistola sua meminit: Quia ad Damasum Rom. Episcopum fugiens evasit: Lucius vero & Ariani Monachos in solitudine plurimis malis affecerunt.

Porro quae mala in ingressu Lucii perpetrata sint, & quae aduersus illos qui expulsi sunt, tum in iudicis, tum extra iudicium sunt gesta: & quomodo alii quidem variis tormentis excruciat, alii vero post cruciatus etiam exilio, damnatisint: Sabinus quidem nullatenus commemoravit. Nam cum ipse Semiarianus esset, amicorum suorum scelerata obexit. Petrus vero per literas suas, quas ex vinculis elapsus ad omnes ubique Ecclesiastis scripsit, omnibus eapatefecit. Et hic quidem cum se ex carcere proripuisse, ad Damasum Romanæ urbis Episcopum contendit. Ariani vero, licet numero pauci, nihilominus Alexandrinas Ecclesiastis denudo obtinuerunt. Nec multo post, ex Imperatoris rescripto universi qui fidem confubstantialis profitebantur, tum ex urbe Alexandria, tum ex universitate undique Aegypto pelli jubentur. Similiter Aegypti mandatum est, ut militari manu ubique persequeretur eos quos Lucius pelli jussisset. Eodem tempore Monasteria in solitudine vexata ab illis atque exagitate & crudeliter oppugnata sunt. Armati enim irruentes in viros inertes, qui ne manum quidem extendere ad ferendum volebant, adeo atrociter eos devastarunt, ut quae aduersus illos perpetrata sunt, omnem dicendi superent facultatem.

CAP. XXIII.

D Catalogus sanctorum Monachorum qui in solitudine vixerunt.

Sed quoniam Monasteriorum Aegypti mentionem fecimus, nihil vetat, quo minus de iisdem pauca dicamus. Monasteria que in Aegypto sunt, forsitan quidem ab ultima antiquitate traxerunt originem. Aucta tamen & amplificata sunt mirum in modum à viro lancissimo, cui nomen erat Ammon. Qui cum esset adolescentis, nuptias averiabatur. Sed